

Westhoeck, februari

De roerige decembertijd was eindelijk voorbij en de bevolking van Westhoeck keerde dankbaar terug naar haar dagelijkse, rustige ritme. Rond de kerstdagen hadden de toeristen het dorpje veroverd en de middenstand voer er wel bij.

In het eethuisje van Stoffel en Jacobien bleef de hele dag door vrijwel elk tafeltje bezet. Jacobien bakte aan de lopende band onafzienbare hoeveelheden appeltaart en Stoffel was bijna zover dat hij zijn bed in de keuken parkeerde. Het had hen uiteindelijk geen windeieren gelegd want na de feestdagen werd de zaak op slot gegooid en een reisje naar Barcelona geboekt om even bij te komen.

Bertus van het Achterwegje schepte 's avonds in de kroeg op over de omzet van zijn slijterij die zowat verdubbeld was. Nu werden zijn woorden met een flinke korrel zout genomen want slijterij was een heel groot woord voor de verbouwde garage waar hij volgens eigen zeggen, legaal enkele van de belangrijkste dranksoorten verkocht.

Rond oud en nieuw was er enige commotie geweest omdat een groep baldadige jongeren het plan had opgevat om een vuurwerkspektakel aan het strand te organiseren. Ze wilden de vuurtoren tijdelijk kraken om dit voornemen te laten slagen. Gelukkig had de arm der wet op tijd kunnen ingrijpen en was de schade beperkt tot het minimum. Het hield de gemoederen wel even bezig maar men was snel geneigd tot vergeven en vergeten want zo hoorde je menig oudere redeneren: 'oans bin ôk joengk ewist.'

Het enige waar het dorp nog lang over sprak, was het overlijden van Beatrix van Rhijn, al noemde bijna niemand haar zo, iedereen kende haar als Baaltje. Haar winkeltje bleef dicht op de tweede dag van januari en dat had een aantal burens ongerust gemaakt omdat Baaltje nooit een dag handel miste. Men had haar in bed gevonden, een hartaanval volgens de huisarts. Het dorp ervoer het als een zwaar verlies, ze was een geliefd persoon geweest in Westhoeck. Baaltje had een winkeltje met allerlei snuisterijtjes en zelfgemaakte souvenirs die vooral bij toeristen zeer in trek waren. De kinderen wisten haar altijd te vinden voor een zakje snoep of een ijsje in de zomer. Ze had haar huis zo'n tien jaar na de watersnoodramp betrokken, ze was geen Zeeuwse, ze kwam van de overkant maar dat wist bijna niemand meer. Vroeger kwamen er weleens nichtjes logeren, een tweeling, kon iemand zich nog herinneren, twee meisjes in mooie fluwelen jurkjes. Maar dat was al lang geleden. De afgelopen jaren was er een paar keer een donkerharige vrouw gezien maar niemand wist daar het fijne van.

Ze werd vanuit de kerk begraven want ze was altijd een trouw lid geweest van de grote kerk op de ring. Er was familie geweest, een echtpaar van middelbare leeftijd en twee jonge vrouwen. Het huisje werd niet leeggehaald maar stond nu al meer dan een maand te verstoffen en niemand wist precies wat er mee ging gebeuren. Verschillende mensen hadden al geïnformeerd bij de plaatselijke supermarkthouder, in de hoop dat hij er meer over kon vertellen. Cornelis Sonneveld had iedere keer zijn schouders op moeten halen, nee, hij had er geen idee van en, nee, hij ging het pand niet kopen ook al grensde het bijna aan zijn winkel.

Utrecht, februari

'En toch is het oneerlijk!' Marion ijsbeerde woest door de woonkamer van haar ouders. 'Ik heb net zoveel recht als zij!' Ze wees woest naar Emma die schijnbaar onaangedaan op de bank zat.

'Lieverd kalmeer nu eens!' Mevrouw van Rhijn keek haar oudste dochter bezorgd aan. 'Ik ben net zo vaak als Emma bij tante Bea geweest!' Marion luisterde totaal niet naar haar moeder, ze was woedend en iedereen moest dat beseffen.

'Waarom krijgt zij', ze wierp een vernietigende blik op Emma, 'alles en ik alleen wat oude meubels en een paar schilderijen waar geen hond wat aan heeft?!

Emma zei niets, ze had geen zin in dit gesprek, Marion wist helemaal niet dat zij de afgelopen jaren wekelijks contact had gehad met tante Bea en haar regelmatig had opgezocht. Ze zou in de voorjaarsvakantie weer gaan, helaas was het te laat geweest en het had haar veel verdriet gedaan. Tante Bea was de enige die haar het gevoel had gegeven dat ze iemand mocht zijn en nu was ze zomaar stilletjes uit het leven gegleden. Die ene persoon die haar het gevoel gaf waardevol te zijn, was er niet meer en ze kreeg niet eens de ruimte en de tijd om te rouwen.

Marion was voor haar blijven staan. 'En wanneer moet ik die oude troep uit jòuw huis versleept hebben?', beet ze haar toe.

Emma keek haar tweelingzus aan, ze had heel veel boeken over tweelingen en hun intense band gelezen, ook nu kon ze niet begrijpen waar het bij hun mis was gegaan. Ze waren een twee-eiige tweeling, ze hadden hetzelfde kastanjebruine haar, alleen Emma's haar was veel dikker. Emma's gezicht zat vol sproeten, Marions huid had een prachtige egale teint. Emma had de felgroene ogen van haar oma, Marion had de blauwe ogen van haar moeder. Ze hadden geen hechte band, al vanaf jongs af aan was Marion heel competitief geweest. Ze wilde overal het beste in zijn en het lukte haar nog ook. Na de basisschool was Marion naar het VWO gegaan terwijl Emma flink haar best moest doen om een Mavo-diploma te halen, ze had zelfs een jaar over moeten doen. Haar zus was naar de universiteit gegaan om te studeren voor architect. Emma had een MBO opleiding gevolgd voor woonadviseur.

Ze hoorde haar moeder regelmatig trots vertellen over haar dochter op de universiteit, er was geen reden geweest om over Emma te praten. Er was kennelijk niets om over te roemen. Emma was in de schaduw komen te staan van haar intelligente knappe zus en zij had gehoorzaam de tweederangsplek ingenomen.

Omdat ze geen werk kon vinden, zat er niets anders op dan thuis te blijven wonen. Haar vader had haar weinig subtiel verteld dat ze zich best wel nuttig kon maken in huis nu haar moeder een dagje ouder werd. Het kwam erop neer dat ze de onbetaalde huishoudster van haar ouders was geworden, al meer dan twee jaar geleden.

Toen tante Bea dat hoorde, was ze laaiend geweest. 'Emma, ze zien niet in wat een geweldige talentvolle meid jij bent!' Ze had plannen gemaakt om Emma naar Zeeland te halen en nu was ze overleden.

Emma erfde het huis en een bedrag waar ze, als ze zuinig was, een jaar of anderhalf op kon teren. Maar wat moest ze dan?

'Ik stel voor dat jij de rotzooi daar in dat gat in Zeeland opruimt en mijn deel van de opbrengst aan me overmaakt, ik heb er geen tijd voor. Jij daarentegen, hebt verder toch niets te doen.'

De snerende toon van haar zus deed Emma even in elkaar krimpen. Het werd tijd dat ze haar mond opentrok. 'Moet je goed luisteren, Marion', ze ging staan maar moest nog steeds een beetje naar haar zus opkijken, ze was niet langer geworden dan één meter achtenvijftig terwijl haar zus ruim één meter zeventig had gehaald.

Ze keek haar zus strak aan. 'Ik wil je duizend euro betalen voor alle meubels, maar ik pieker er niet over om jouw 'rotzooi' stuk voor stuk te verkopen, dan kan je het komen halen.'

Marion keek verbluft terug, zo had ze haar zus nog niet vaak meegemaakt. Ze dacht even na, die ouwe troep van tante Bea was waarschijnlijk niets waard. 'Goed, prima, daar doe ik het voor.' Ze maakte een wapperend gebaar met haar hand alsof ze een vervelend insect wegsloeg, draaide zich om, ging in de stoel zitten waar haar vader altijd zat en sloeg haar benen met een elegante beweging over elkaar. 'Wat denk je dat dat huis oplevert? De huizenmarkt is niet best op het moment.'

Emma liep naar het raam en keek naar het park tegenover hun huis. 'Eigenlijk ben ik van plan er te gaan wonen', zei ze en wachtte tot de storm zou losbarsten.